

Nafile

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 20 Ekim 2018

Göğü kovuşturabilirim
Kükreyen lanetin her zerresini de
Sonlandırabilirim üstelik bilip bilmeden
İçimdeki niyeti,
Soldurmayı becerenlere sunumumdaki
O titrek sesi şiirlerimin.
Zamanı lav eden Tanrıyı oynayan insanlara
Sehven yalanlarını asla
Sindiremediğim
İblisin şerrinde düşkün mademki bu düzen...

Yaftalandığım kör düşleri
Kâbusa dönüştüren
Gök gözlü her kayıtsız şiire
Bir lanet ben de okuyabilirim
Üstelik kalemin dokunduğu her yüreğe de
Taziyelerimi sunarken.

Islak bir yangın
Ruhumun döşemesini alevlendiren.
Güçlü bir sevda benimki
Hala anlamayı beceremeyenlere
Sabırla iştihakım
Menzilinde bir fenerim;
Kocaman yüreğine eş düşmüş bir lahit;
Neferiyim ihmallerimin
Lades dediğim rüyaların
Arkasındaki perdede
Oynanan oyunları görmezden geldiğim
Hulasa evrenin
Son şıkkıyım belki de.

Bildiklerim ne ki?
Bilmediğim ne ise
Öğrenmeye kefilim kendimce.

Sevdiğim hayatın
Sevmediğim arka bahçesi
Ve lanetin temsilcisi
Sayısız gölge
İhbar ettiğim Tanrıya:
Sobelendiğim surelerde
Ben hala nasıl ki aşığım rahmetine.
Uzvu olmayan deyimlerim;
Dil yarası içimdeki
Çocuk düşlerim lakin...
Nafile.

Göğü teğet geçtiğim;
Merkezimdeki acı
Yine pergelin deldiği küçük yüreğim
Oysaki nasıl da aşikâr
Peşine düştüğüm sevginin
En sevda yüklü müridiyim
Sevdiğim kadar sevmeyi arz ettiğim
Dibi delik hangi heybe ki
Sakladığım yürekleri
Bir bir ektim
Yine gönül bahçelerine...

Kaydığım o zemin:
Meftunum ben devingen yörüngeme:
Azığım ne ise
Arz ettiğim değil
Ar bildiğim kazanım babında
Dileklerim
Her ukdeyi son bilip
Ulvi gölgelere dokunduğum kendimce:
Bir Mevlana bir Yunus Emre;
Dedem Korkut kadar nefsim
Nasıl ki düşkün değilim...

Nafile, sevdiğim:
İmlam doğru
Aşkım yangın

Gönül sure yüklü:
Ah, ödediğim bedeller
Oysaki
Nazlı bir semazenim ben
Şirk koşanlara duyduğum öfke
Aşkın gıyabında bilumum kinaye
Eğilip bükülmediğim
Başım dik kendimi bildim bileli:
Oysaki nafle her şey nafle.